

saa den Gang, og det havde været en udmærket Forretning at gøre det paa det Tidspunkt, ja, endnu bedre end senere, for saa havde man eet Aar til faaet 10 pCt. af sine Penge. Jeg antager nemlig ikke, at Staten faar 10 pCt. af de Penge, den har staaende i Banker eller anbragt i Aktier eller Obligationer. Naar den højttærede Minister siger, at det er godt at have en saadan Ret, som man ikke benytter, synes jeg, det strider mod den gamle Anskuelse, der er udtrykt i Ordsproget om, at een Fugl i Haanden er bedre end ti paa Taget. Men det kan jo være, at Ministeriet ikke ser paa saadanne smaa økonomiske Fordele, som kunde komme af at anvende disse 3 Mill. Kr. til en udmærket Forrentning, og saa er der naturligvis ikke noget at gøre ved det. Jeg troede for øvrigt, at man fra Statens Side var stærkt interesseret i paa alle Punkter at skaffe sig de Indtægter, man kan faa, og jeg ser ikke, hvorfor man skal lade Nationalbanken gaa fri, naar man har en Mulighed for at skaffe sig en Indtægt ved at overtage de 3 Mill. Kr. Aktier. Jeg vilde derfor ønske, at vi ogsaa kunde komme til at tale om dette Spørgsmaal i Udvalget og høre Statens nærmere Motivering. Hvis Staten har overtrukket sin Konto i Nationalbanken med 100 Mill. Kr., eller hvor meget det nu var, der blev nævnt, vil Nationalbanken maaske være tilbøjelig til at lade Staten overtrække Kontoen med 3 Mill. Kr. til. Det vilde være en Fordel for Staten, og naar Staten er saa elskværdig overfor Nationalbanken, som den har været ved hele sin Lovgivning, maa Nationalbanken vel ogsaa kunne vise nogen Elskværdighed overfor Staten i et saadant Forhold. Jeg tror, at Staten viser lidt for stor økonomisk Beskedenhed ved stadig at holde mere af Fuglene paa Taget end af dem, man har i Haanden.

Godskesen: Selv om man anser det for overvejende sandsynligt, at Landstinget, naar det kommer til Stykket, vil vedtage det foreliggende Lovforslag, forekommer det mig dog, at det har sin Interesse at faa nedsat et Udvalg, der atter kan forhandle med Nationalbanken. Jeg har allerede nu en rig Erfaring med Hensyn til slige Forhandlinger, og jeg tror, de har bragt deres Nytte, og at de ogsaa kan bringe Nytte i Fremtiden. Jeg maa derfor belave det ærede 18de tingvalgte Medlem paa, at hvis vi i Fremtiden skulde faa yderligere Forlængelser af Loven forelagt, vil jeg, om jeg er Medlem af Tinget til den Tid, efter al

Sandsynlighed ogsaa foreslaa Udvalg nedsat.

Brandes: Jeg er belavet paa alt fra det ærede Medlems Side, ogsaa paa, at han foreslaar at nedsætte Udvalg, naar der efter min Mening ikke kan udrettes noget gennem Udvalg. Naturligvis kan man føre Forhandlinger; man kan faa Lejlighed til at høre den højttærede Justitsminister i en Stue, medens vi ellers hører ham i denne høje Sal, man kan forhandle med en af Nationalbankens Direktører, som er vant til at komme over i Rigsdagen ved saadanne Lejligheder og holde smaa belærende Foredrag for os, man kan endda tilkalde Formanden for Nationalbankens Repræsentantskab, som i anden Egenskab er til Stede i denne Sal, og ogsaa høre hans Mening om Sagen. Alt dette kan være meget interessant. Men jeg har nu bare en noget anden Opfattelse af, hvad Landstingets, Rigsdagens, Lovgivningens Op-gave i det hele taget er. Den er efter min Mening ikke at føre interessante Forhandlinger i Udvalg, men at tage sin Beslutning, naar man er nødt dertil, og jeg mener, at her foreligger et ganske tvingende Tilfælde, en force majeure, for at tale Fransk, som bevirker, at Landstinget er nødt til at vedtage Lovforslaget om Indløsigheden af Nationalbankens Sedler, saaledes som det foreligger.

Det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Bramsnæs) sagde, at vi kunde komme i den Tvangssituation at skulle vedtage disse Lovforslag, men at det vilde være rimeligt at stille Betingelser. Dette hviler paa en Betragtning, som jeg ikke deler, nemlig den, at man skal vedtage Lovforslaget for Nationalbankens Skyld, og at man altsaa kan fordrø noget til Gengæld af Banken. Jeg tror imidlertid, at det er for andres Skyld end Nationalbankens, at vi vedtager Lovforslaget. Samfundet vilde ikke i Øjeblikket kunne taale det, hvis vi gik over til at kræve, at Nationalbanken skulde indløse Sedlerne, og naar det er Tilfældet, forekommer det mig ikke, at Tinget kan stille synderlige Betingelser. Tinget maa være klar over, hvorledes Situationen kan komme til at foreligge. Naar Justitsministeren — og vi har jo egentlig alene med Regeringen at gøre og kun i andet Led med Nationalbanken; i og for sig hør vi, hvis man ikke ønsker det i det høje Ting, slet ingen Grund til at forhandle med Nationalbanken, men kan holde os til Justitsministeren, som er dens Repræsentant i dette Tilfælde — naar altsaa